

1

La gent fuig en veure'ns passar.

L'ombra monstruosa de l'eixam que ens segueix els sobrevola. Arrenquen a córrer.

Volem sobre la ciutat calcinada, trencada, gairebé del tot deserta. San Francisco era una de les metròpolis més boniques del món, coneguda pels seus tramvies i restaurants famosos. Els turistes solien passejar-se per Fisherman's Wharf, el barri marítim, i pels carrerons plens a vessar de Chinatown.

Ara, els pocs supervivents que hi queden lluiten per les sobralles i s'aprofiten de les dones que volten soles i aterrides pel carrer. Tan bon punt ens veuen, desapareixen entre les ombres. Només els més desesperats romanen al descobert; sembla que prefereixen quedar exposats i aprofitar la confusió per fugir de les bandes que hi ha per la zona.

A sota nostre, una nena s'inclina sobre el cadàver d'un home estès a terra. En passar pel costat d'algunes de les finestres, veiem un centelleig que probablement indica que, rere els vidres, hi ha gent contemplant-nos a través d'uns binocles o potser apuntant-nos amb un rifle.

El núvol de monstres meitat home meitat escorpí que enfosqueix el cel deu ser un autèntic espectacle. Al bell mig del grup, hi vola un dimoni d'ales enormes amb una adolescent en braços. Si més no, en Raffe deu semblar un dimoni als ulls de

qualsevol que no sàpiga que es tracta d'un arcàngel que duu unes ales que no li corresponen.

Deuen pensar que ha segrestat la noia. Mai no s'imagina-rien que amb ell no podria estar més segura, ni que recolza el cap sobre la seva espatlla perquè li agrada sentir l'escalfor del seu cos contra la pell.

—Sempre tenim aquesta pinta, els humans, vistos des del cel? —pregunto.

Quan em respon, sento com li vibra el coll i com els llavis se li mouen. Però les paraules es perden entre el brunzit de l'eixam de llagostes.

Crec que val més no haver-lo sentit. Segurament, els àngels ens veuen com rates que corren buscant el refugi de les ombres. Però no som ni rates, ni micos ni monstres. Tant me fa què pensin. Continuem sent els qui érem abans, encara que sigui més per dins que per fora.

Si més no, és el que m'agrada creure.

Miro el rostre malmès de la meva germana, que vola ben a prop nostre. Fins i tot després del que hem passat juntes, m'he de recordar que segueix sent la Paige que sempre m'he estimat, per molt evident que sigui que no acaba de ser la mateixa.

S'agafa al cos arrugat d'en Beliel, que un grup de llagostes transporta com un palanquí. Està amarat de sang i sembla ben bé mort, tot i que sé que encara respira. S'ha guanyat a pols acabar d'aquesta manera, però no puc evitar de sorprendre'm davant la salvatgia primitiva amb què els monstres l'han atacat.

Un remolí de llagostes sobrevola l'antiga presó d'Alcatraz. L'illa de roca grisa enmig de l'oceà ens apareix al davant un cop ens apropem a la Badia de San Francisco. És la petita part de l'eixam que no ha acudit a la crida de socors de la Paige a la platja.

Assenyalo una illa que hi ha una mica més enllà d'Alcatraz.

És més gran, hi ha més vegetació i ni un sol edifici a la vista. Estic bastant segura que es tracta de l'illa dels Àngels. El nom no em convenç gaire, però qualsevol lloc ha de ser millor que Alcatraz; no vull que la Paige posi els peus en aquella roca infernal.

Rodegem l'eixam que sobrevola la presó i posem rumb cap a l'altra illa. Faig un gest a la Paige amb el cap perquè ens segueixin. Les llagostes que la transporten i les que s'hi troben més a prop venen darrere nostre, però la majoria s'uneixen al grup que sobrevola Alcatraz. La mida del remolí que formen sobre la presó creix a cada nova incorporació. A alguns dels monstres se'ls veu confosos: primer ens segueixen i, després, canvien de direcció i tornen a Alcatraz. És com si no volguessin estar-se separats de l'eixam més temps del necessari.

Només hi ha un grapat de llagostes que ens acompanyen mentre sobrevoem l'illa dels Àngels per buscar el lloc més indicat on aterrar.

A mesura que surt el sol, la llum del dia banya de tonalitats de color maragda els arbres que la badia envolta. Més enllà, Alcatraz s'alça al bell mig de l'horitzó de la ciutat. Abans, aquestes vistes devien ser corprenedores, però, ara, sols em recorden un somriure esdentegat.

Aterrem vora l'aigua, a la costa oest. Els tsunamis van arrossegar a la platja un munt de runes i una pila d'arbres partits en mil bocins, que ara reposen sobre la falda de la muntanya. La resta de l'illa ha quedat gairebé intacta.

Un cop toquem terra, en Raffé em deixa anar. Sento que m'hi he estat abraçada un any sencer. Tinc els braços gairebé congelats al voltant del seu coll, i les cames rígides. Quan aterren, les llagostes trontollen i fan unes quantes passes insegures. Deuen sentir-se igual que jo.

En Raffé estira el coll i els braços i plega les ales de muricec rere l'esquena. Encara duu posada la màscara que va recuperar del banquet del niu, que es va convertir en una massacre. És

vermella com la sang i la decoren tot de motius platejats. Li cobreix tota la cara, tret de la boca.

—Es pot saber per què no te la treus? —dic mentre sacsejo les mans per recuperar-hi la sensibilitat—. Sembles la Mort Vermella amb unes ales de dimoni.

—És perfecte, doncs. És l'aspecte que haurien de tenir tots els àngels. —Mou les espatlles endavant i endarrere. No deu ser gaire fàcil volar durant hores mentre sostens el pes d'algú altre. Mentre prova de relaxar-se, examina tot el que ens envolta sense abaixar la guàrdia ni un moment.

M'ajusto la corretja de la beina de manera que l'espasa, encara disfressada d'osset de peluix, em queda a l'altura del maluc; així hi podré arribar més fàcilment en cas de necessitar-la. M'apropo a la meva germana per ajudar-la a baixar de sobre d'en Beliel. Quan soc a menys d'un metre d'ella, les seves llagostes em dirigeixen uns grunyits amenaçadors i alcen els fiblons ben amunt, preparats per atacar.

M'aturo amb el cor a mil.

En Raffé es planta al meu costat en un tancar i obrir d'ulls.

—Quieta. Deixa que sigui ella qui vingui cap a tu —em xiuxiueja.

La Paige baixa de sobre d'en Beliel i acarona una de les llagostes amb la seva maneta.

—Xst, no passa res. És la Penryn.

No m'acostumo a veure com aquests monstres obeeixen la meva germana petita. Em miren desconfiats uns segons més i, finalment, quan la Paige els ho torna a demanar, abaixen els agullons. Deixo anar l'aire que tenia als pulmons i tant jo com en Raffé ens fem enrere mentre la Paige acaba de calmar-los.

La meva germana s'ajup per recollir les ales blanques d'en Raffé. Hi ha passat una bona estona estirada al damunt, però les plomes brutes i aixafades es comencen a esponjar tan bon punt les recull de terra. No culpo en Raffé per haver-les tallat de l'esquena d'en Beliel abans que les llagostes li xuclessin la

vida, però tant de bo no hagués hagut d'arribar fins aquí. Ara haurem de trobar un doctor que les hi pugui reimplantar abans no es marceixin.

Caminant per la platja, trobem dues barques de rems lligades a un arbre. Sembla que, després de tot, l'illa ja deu tenir algun altre ocupant.

En Raffé ens indica que ens amaguem mentre segueix endavant fins a arribar al vessant de la muntanya. Diria que hi havia una filera de cases per aquí a un costat del turó: a la part inferior, només hi ha els fonaments de ciment i una pila de taulons de fusta trencats i humits, però, a la superior, queden algunes construccions tapiades encara intactes.

Ens escapolim per darrere de la construcció més propera. És prou gran per fer-me pensar que devia ser un quarter militar o alguna cosa per l'estil. Com a la resta d'edificis, hi ha taulons blancs clavats sobre els accessos; fos qui fos qui hi vivia o treballava, sembla que va abandonar les instal·lacions abans del Gran Atac.

Si no fos per la casa que mira la badia des del turó, semblaria un campament fantasma. És una casa victoriana, gens malmesa, envoltada per una tanca blanca. És l'única construcció que s'assembla a un habitatge familiar, l'única que està pintada de colors alegres i que s'intueix plena de vida.

Crec que no correm perill —les llagostes que ens acompanyen ens protegirien si passés res—, però em mantinc amagada. Miro com en Raffé fa un salt i vola amunt per fer un reconeixement de la zona, passant entre les barraques fins a arribar a la casa principal.

Tan bon punt posa un peu al porxo, la pau que ho omplia tot queda esmicolada pels trets.

